ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ο. GRANDI

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΡΙΓΥΡΙΖΑΝ μέσα στὰ φτωχικὰ σοκκάκια, τὰ γεμάτα λάσπες καὶ βρῶμες, σταματῶντας κάθε τόσο μπροστὰ σὲ κανένα σπίτι κάπως πιὸ εὐπαρουσίαστο ἀπ' τ' ἄλλα, σὰν τὰ πεινασμένα σκυλιὰ ποὺ περιμένουν νὰ τοὺς ρίξῃς ἕνα κόκκαλο.

Ἐκεῖνος ἔμοιαζε μὲ φάντασμα. Εἶχε καταντήσει πειὰ ἐρείπιο. Μονάχα στὸ βάθος τῶν ματιῶν του ἔλαμπε ἀκόμα ἡ φλόγα τῆς νειότης. Αὐτὴ πάλι ἦταν ἕνα ὑπέροχο πλασματάκι. Μέσ' ἀπ' τὸ κουρελιασμένο της φουστάνι φαινότανε τὸ ἀγαλματένιο της κορμί. Τὰ μαλλιά της ἤτανε διαρκῶς ἀχτένιστα καὶ στὸ πρόσωπό της ἡ φτώχεια εἶχε χαράξει βαθεια τα σημάδια της. Ἡ ξάστερή της ὅμως ματιὰ ἔκρυβε ἀνείπωτες γλύκες. Ἀπ' τὸ κουρασμένο της στῆθος βγαίνανε ἡ νότες τοῦ τραγουδιοῦ, σὰν κελάδισμα πουλιοῦ.

Ἐκεῖνος, σκιμμένος ἀπάνω στὸ κλαρινέτο του, φυσοῦσε μὲ τὰ σβυσμένα χεῖλη του, σταματῶντας κάθε τόσο, γιατὶ τὸν ἔπνιγε ὁ βήχας. Ὅταν ὅμως ἡ συντρόφισσά του ἄρχιζε τὸν τρελλό της χορό, στριφογυρίζοντας, μὲ τὸ πρόσωπο ἀναμμένο καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα, ἔννοιωθε ἀνατριχίλες σ' ὅλο του τὸ κορμί, τὸ στόμα τοῦ κλαρινέτου χτυποῦσε ἐπάνω στὰ δόντια του καὶ τὰ μάτια του γυαλίζανε ἀκόμα περισσότερο. Ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του νὰ συνέρχεται κάπως σὰν ἄκουγε τὸν μεταλλικὸ ἦχο τῶν νομισμάτων ποὺ τοὺς πετοῦσαν οἱ διαβάτες. Τότε αὐτὴ πηδοῦσε ἄλλη μιὰ φορά, τινάζοντας τὰ πόδια ψηλὰ κι' ἐκεῖνος φυσοῦσε ξανὰ μέσα στὸ ὄργανό του. Ἔπειτα ἡ συντρόφισσά του ἔσκυβε, μάζευε ἀπὸ κάτω τὶς λίγες ἐκεῖνες δεκάρες, κυττάζοντας τὸν κόσμο μὲ τ' ἀθῶα της μάτια.

Κάποια μέρα εἶδε μέσα στὸ πλῆθος ἕναν νέο κι' ὄμορφο ἄντρα νὰ τὴν κυττάζῃ ἐπίμονα καὶ φλογερά. Δὲν γελοῦσε αὐτὸς καθόλου σὰν τοὺς ἄλλους, οὔτε τὴ χειρονρότησε. Μόνο, σὰν τελείωσε ὁ χορός, τῆς πέταξε ἕνα γυαλιστερὸ σκοῦδο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μέσα στὴ σκοτεινή τους τρώγλη, ὅπου κοιμόντουσαν οἱ δυό τους ξαπλωμένοι σὲ μιὰ παλιὰ ψάθα, ἔστησαν ὁλόκληρο καυγᾶ. Ἐκεῖνος ζητοῦσε νὰ τῆς πάρῃ τὸ σκοῦδο.

— Δῶσε μού το! τῆς φώναζε, σφίγγοντάς της τὸ χέρι.

Ἐκείνη ἀντιστεκότανε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ μὲ κανέναν τρόπο.

Τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει καὶ τὴν ἔσφιγγε μὲ τ' ἀδύνατα μπράτσα του. Ἐπὶ τέλους, τῆς πῆρε τὸ σκοῦδο καί, κρατῶντας το σφιχτά, σωριάστηκε κάτω, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸν πυρετό.

Ἐκείνη πέρασε ὅλη τὴ νύχτα κλαίγοντας. Τὰ χαράματα, βλέποντας τὸν σύντροφό της ἀκίνητο, ξυλιασμένο πάνω στὴν ψάθα, ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη φωνὴ καὶ σύρθηκε κοντά του.

Τοῦ μίλησε, μὰ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντησι.

Ἔπεσε τότε ἀπάνω του κι' ἄρχισε νὰ τὸν ψάχνῃ μὲ ἀγωνία. Τὸ κορμί του ἦτανε παγωμένο, τὸ πρόσωπό του λευκὸ καὶ κοκκαλιασμένο.

Ἡ κοπέλλα ἔννοιωσε ἕνα δάγκαμα στὴν καρδιά της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει δίπλα του. Ἔπειτα λιποθύμησε...

Ὅταν συνῆλθε, κάποιος τῆς μιλοῦσε γλυκὰ δίπλα της, τῆς ἔλεγε ν' ἀφήσῃ τὸν πεθαμένο καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ ζωή. Ἦταν ὁ νέος ποὺ τῆς εἶχε δώσει τὸ σκοῦδο τὴν προηγουμένη μέρα. Ἔπειτα ἔννοιωσε, σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, νὰ τὴν παίρνῃ ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ τὴν τραβᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ φεύγῃ μαζύ της μακρυά...

Τῆς φαινόταν τώρα πὼς ξαναγεννιότανε σ' ἕναν καινούργιο κόσμο, μακρυὰ ἀπ' τὶς κοροϊδίες καὶ τὶς προστυχιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ὅλη ἡ φύσι τῆς χαμογελοῦσε. Δίπλα της ὁ ἄγνωστος τὴν κύτταζε ἐρωτικά.

— Θέλεις νὰ μείνῃς μαζύ μου; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτα. Ἔκρυψε μονάχα τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Ἂν ἤθελε;... Μὰ ρωτᾶνε ποτὲ μιὰ φτωχὴ ψυχὴ ἂν θέλει νὰ μπῇ στὸν Παράδεισο;

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε σκλάβα του, τὸν ὑπηρετοῦσε καὶ τὸν λάτρευε. Μπροστὰ στὰ μάτια της εἶχε ἀποκαλυφθεῖ ἕνας καινούργιος ὥμορφος κόσμος, ἕνας κόσμος ποὺ τὰ κουρελιασμένα της ροῦχα τῆς τὸν ἔκρυβαν ὥς τότε.

Ἐκεῖνος πλήρωνε μὲ χάδια τὴν τόση της ἀφοσίωσι. Μὰ ἡ νέα καταλάβαινε καλὰ πὼς μιὰ μέρα θἄφτανε τὸ τέλος καὶ θὰ βρισκόταν πάλι στοὺς δρόμους.

Κι' ἡ μέρα αὐτὴ ἦρθε κάποτε... Ἐκεῖνος τῆς εἶπε μὲ τρόπο, ὅτι ἦταν πειὰ καιρὸς νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐκείνη τὸν κύτταξε σαστισμένη, σὰν νὰ μὴν ἔννοιωθε τὰ λόγια του. Ὅταν τῆς τὸ ξαναεῖπε ὅμως καθαρὰ καὶ ξάστερα, ἀναπήδησε σὰν θηρίο πληγωμένο. Τὸν κύτταξε μὲ περιφρόνησι, καὶ τοῦ εἶπε ψυχρά:

— Δός μου τὰ πράγματα τοῦ πεθαμένου μου!...

Τῆς ἔδωσε τὸ κλαρίνο τοῦ μακαρίτη καὶ μιὰ παλιὰ φωτογραφία του. Ἐκείνη τὰ πῆρε, τοῦ γύρισε πίσω μὲ περιφρόνησι τὰ λίγα χαρτονομίσματα ποὺ τῆς πρόσφερε, κι' ἔφυγε... Δὲν ἦταν ὅμως πειὰ μόνη!... Μέσα στὰ σπλάχνα της εἶχε τώρα ἕνα πλᾶσμα ποὺ θὰ τῆς ἔδινε κουράγιο γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ μέλλον.

Τὴν ἴδια μέρα κιόλας, στὰ στενὰ σοκκάκια τῆς πολιτείας ἀκούστηκε πάλι τὸ τραγοῦδι της. Τώρα ὅμως δὲν χόρευε πειά. Ἡ φωνή της εἶχε πάρει ἕναν τόνο μελαγχολικὸ κι' ἡ κινήσεις της εἴχανε γίνει πιὸ βαρειὲς καὶ κουρασμένες. Τραγουδοῦσε τραγούδια ἀνόητα καὶ κοινά, μ' ἕνα τρεμούλιασμα στὴ φωνή της, ποὔκανε τὸν κόσμο νὰ συγκινεῖται καὶ νὰ τῆς δίνῃ μερικὲς δεκάρες.

Ξαφνικὰ χάθηκε γιὰ κάμποσον καιρό... Κανεὶς δὲν ἤξερε ἂν βρίσκεται ἀκόμα στὴ ζωή. Ὅσοι τὴν ἤξεραν, κόντευαν πειὰ νὰ τὴν ξεχάσουν.

Ἕνα ὡραῖο πρωῒ ὅμως ξαναφάνηκε, ἀδυνατισμένη, σπρώχνοντας μπροστά της ἕνα καροτσάκι. Ὁ κόσμος μαζεύτηκε γύρω της, νομίζοντας πὼς εἶχε μέσα καμμιὰ μαϊμοῦ. Ἡ μαϊμοῦδες ὅμως δὲν ἔχουνε γαλανὰ μάτια, οὔτε ξανθὸ κεφαλάκι, οὔτε χαμογελᾶνε γλυκά, σὰν τὸ πλᾶσμα ἐκεῖνο ποὺ ἦταν ξαπλωμένο μέσα στὸ καροτσάκι.

Τώρα πειὰ ἡ νέα εἶχε κοντά της τὸ παιδάκι της, ποὺ τῆς ἔδινε κουράγιο στὴ ζωὴ καὶ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ λιγώτερο τοὺς ἐξευτελισμούς της. Τραγουδοῦσε, χόρευε τρελλά, καὶ ἡ δεκάρες τῆς πέφτανε βροχή. Κι' ἐκείνη, μαζεύοντάς τες, τὶς ἔρριχνε ὅλες μέσα στὸ καροτσάκι, ἀπάνω στὸν πραγματικό της θησαυρὸ ποὺ κοίτονταν ἐκεῖ μέσα.

Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ χειμῶνας μὲ τὴ χιονισμένη του πνοή. Ὅλος ὁ κόσμος κλείστηκε στὰ σπίτια του. Ἄδικα ἐκείνη χόρευε καὶ τραγουδοῦσε... Ἡ παγωνιὰ τῆς δάγκωνε τὸ μισόγυμνο κορμί, ὁ ψυχρὸς ἀέρας τῆς ἔκοβε τὴ φωνή. Ἁπλώνοντας τὸ χέρι στοὺς διαβάτες, μουρμούριζε ἱκετευτικά: «Πεινῶ». Μπροστὰ τὴς ἔβλεπε σὰν ὀπτασία τ' ἄλλα παιδάκια χορτᾶτα, καλοντυμένα, μέσα στὰ ζεστὰ καὶ μαλακά τους κρεββατάκια... Πολλὲς φορὲς ἡ φτωχὴ νέα ἀποφάσισε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο ταξεῖδι, ἀπ' ὅπου δὲν ξαναγυρίζουν πειά, ἀφίνοντας τὸ παιδί της στὴν εὐσπλαχνία τῶν φιλανθρώπων. Τῆς ἔλειπε ὅμως τὸ θάρρος γιὰ νὰ τὸ κάνῃ...

Ἕνα πρωῒ βρῆκε τὸ παιδάκι της ἀκίνητο, παγωμένο μέσα στὸ καροτσάκι του. Ἔννοιωσε τότε τὸ μυαλό της νὰ σαλεύῃ... Στὰ μάτια της φάνηκε ζωγραφισμένη γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀγωνία τῆς μητέρας... Κι' ἔπειτα... Τίποτα πειά... Ἔγινε ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη σὰν πέτρα. Εἶδε νὰ θάβουνε τὸ παιδάκι της χαμογελῶντας, χωρὶς οὔτ' ἕνα δάκρυ νὰ τρέξῃ ἀπ' τὰ μάτια της. Ὕστερα πῆρε τὸν δρόμο, σπρώχνοντας μπροστά της τὸ ἀδειανὸ καροτσάκι. Προξενοῦσε φόβο μὲ τὴ βλοσσυρή της ματιά, μὲ τὸ χλωμό της πρόσωπο καὶ μὲ τὰ γκρίζα ξέπλεκα μαλλιά της... Τραγουδοῦσε... ὄχι ὅμως πειὰ τὰ γνωστὰ τραγούδια... Τραγουδοῦσε ἕνα τραγοῦδι παράξενο, ἀσυνάρτητο, ποὺ εἶχε μείνει χαραγμένο μέσα στὸ σαλεμμένο της μυαλό. Κι' ὁ χορός της ἦτανε ἄταχτος καὶ ἡ σπασμωδικὲς κινήσεις της προκαλοῦσαν τὶς κοροϊδίες τοῦ κόσμου. Οἱ διαβάτες γύριζαν καὶ τὴν κύτταζαν, βλέπαν ὕστερα καὶ τὸ ἀδειανὸ καροτσάκι καὶ τραβοῦσαν τὸν δρόμο τους, σηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ ἀδιαφορία...

— Τὸ πουλᾶς αὐτό; Πόσα θέλεις; τὴ ρώτησε μιὰ μέρα ἕνας παληατζῆς.

Ἐκείνη γέλασε ἕνα γέλιο ἀνατριχιαστικό.

— Νὰ πουλήσω;... Ποιό;... Τὸ παιδάκι μου;...

Κι' ὁ παληατζῆς ἔφυγε.... Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὴν πλησίασε καὶ πάλι καὶ τὴ ρώτησε:

— Πόσα θέλεις;

Ἐκείνη τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή... Ἡ πεῖνα τῆς θέριζε τὰ σωθικά. Ὅλα γύρω της χόρευαν... Τ' αὐτιά της βουΐζανε... Δὲν ἐννοοῦσε ὅμως ν' ἀφήσῃ ἀπ' τὰ χέρια της τὸ καροτσάκι... Κι' ὅμως,

Δίπλα της ὁ ἄγνωστος τὴν κύτταζε ἐρωτικά.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΟΥ-ΤΣΕΟΥ

Η ΔΟΞΑ Κ' Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

(Ὁ Χοῦ-Τσέου, ὁ συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω, εἶν' ἕνας Κινέζος διανοούμενος τῆς σημερινῆς γενεᾶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ριζοσπάστες κι' ἐπαναστάτες Κινέζους, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται σκληρὰ γιὰ ν' ἀποσπάσουν τὴν πατρίδα τους ἀπὸ τὶς βάρβαρες πατροπαράδοτες συνήθειες καὶ νὰ τὴν προσεγγίσουν περισσότερο στὸν Εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό. Στὸ διήγημά του αὐτό, ὁ Χοῦ-Τσέου περιγράφει μιὰ οἰκογενειακὴ τραγῳδία, πολὺ συνηθισμένη στὴν Κίνα, ἀλλὰ ἀπίστευτη καὶ καταπληκτικὴ γιὰ τὸν Εὐρωπαῖο ἀναγνώστη, ὁ ὁποῖος θ' ἀπορήσῃ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ συμβαίνουν τέτοια φρικώδη πράγματα στὴν ἐποχή μας).

— Πατέρα, πατέρα! Πεινάω, πεινάω!... Τέσσερες ὁλόκληρες ἡμέρες τώρα δὲν μοῦ ἔδωσες καμμιὰ τροφή. Στ' ἀλήθεια λοιπὸν θέλεις νὰ μ' ἀφήσης νὰ πεθάνω τῆς πείνας;...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε ἀναστενάζοντας πικρὰ μιὰ κοπέλλα δεκατεσσάρων χρόνων, ποὺ βρισκόταν κλεισμένη σὲ μιὰ ἀνήλιαγη κάμαρη, στὸ βάθος τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς τοῦ σπιτιοῦ της.

Κι' ἐνῶ ξεφώνιζε κι' ὠλόλυζε ἔτσι μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ γίνεται στριγγὴ καὶ νὰ σβύνη, χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ποὺ ἦταν ἑρμητικὰ κλεισμένη...

Ὁ πατέρας της βρισκόταν καθισμένος στὴν αὐλὴ καὶ τὸ πρόσωπό του, καθὼς ἄκουγε τὶς φωνές της, ἔδειχνε μιὰ τέτοια ἀπάθεια, ποὺ θάλεγε κανεὶς πῶς ἦταν καμωμένος ἀπὸ σίδερο...

Στὸ τέλος ὅμως, ἐπειδὴ οἱ θρῆνοι τῆς μικρούλας ἐξακολουθοῦσαν, σηκώθηκε καί, πλησιάζοντας στὴν πόρτα τῆς κάμαράς της, τῆς φώναξε ἀπ' ἔξω:

— Ἀ-μάο, μὴ φέρνεσαι τόσο ἠλίθια!... Ξέρεις πολὺ καλὰ ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόφασί μου... Μόλις ἔμαθα τὸν θάνατο τοῦ ἀνηστῆρα σου, ἀποφάσισα νὰ τὸν ἀκολουθήσης κι' ἐσὺ στὸν θάνατο, σὰν πιστὴ ἀραβωναστικιά του ποὺ ἦσουν... Ἔτσι μονάχα θὰ πάρης μ' ἀξιοζήλευτη θέσι μέσα στὶς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες στάθηκαν ὑποδείγματα συζυγικῆς πίστεως καὶ τὶς ὁποῖες ὅλες ἡ γενεὲς τῶν Κινέζων μακαρίζουν καὶ δοξάζουν... Ἡ κρεμάλα, τὸ δηλητήριο, τὸ πνίξιμο εἶνε τρόποι θανάτου βίαιοι κι' ἐσύ, μικρὴ καθὼς εἶσαι, δὲν θὰ μποροῦσες νὰ καταφύγης γιὰ νὰ πεθάνης σὲ κανέναν ἀπ' αὐτούς... Δὲν θὰ τὰ κατάφερνες νὰ τὰ βγάλης πέρα ὥς τὸ τέλος... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ προτίμησα νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης ἥσυχα-ἥσυχα τῆς πείνας, ὅπως ἄλλωστε μοῦ ὑπέδειξε καὶ ὁ ἀδελφός τῆς μητέρας σου... Αὐτὸς ὁ θάνατος καὶ σένα θὰ δοξάση καὶ τὸ σπίτι σου θὰ τιμήση... Οἱ γονεῖς σου κι' οἱ συγγενεῖς σου θὰ γίνουν περίφημοι... Γιατί λοιπόν, ἐνῶ ἐγὼ φροντίζω γιὰ τὸ καλό σου, ἐσὺ σκούζεις καὶ μὲ κατηγορεῖς;... Αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς παράλογο...

Μά, ὅταν ὁ πατέρας τῆς μικρῆς μελλοθάνατης, ὁ κύριος Βάνγκ, διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τογκίνου, τελείωσε αὐτὸ τὸ λογίδριό του, ἡ κόρη του ἄρχισε νὰ φωνάζη ἀκόμα πιὸ δυνατά.

Τότε ὁ κύριος Βάνγκ, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κάνη νὰ σωπάση, γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία του, βγῆκε ἀπ' τὴν αὐλή, τῆς ὁποίας κλείδωσε καλὰ τὴν πόρτα μ' ἕνα εὐρωπαϊκὸ λουκέτο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ μητέρα τῆς κοπέλλας ἔπεσε ἄρρωστη στὸ κρεββάτι... Δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ σὲ κανέναν τίποτε, μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς τὸ ἀργὸ μαρτύριο τοῦ παιδιοῦ της τὴ σκότωνε... Ὅταν ὁ σύζυγός της μπῆκε στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ δῆ τί εἶχε, τοῦ εἶπε:

— Νά, εἶνε ἕξη μέρες τώρα ποὺ τὸ παιδί μας βασανίζεται ἀπ' τὴν πεῖνα. Δὲν μπορῶ πειὰ ν' ἀκούω τὶς φωνές της. Διάλυσε μέσα σ' ἕνα ποτῆρι κρασὶ λίγο ἀπ' τὸ ὄπιο ποὺ καπνίζεις καὶ δός της το νὰ τὸ πιῆ... Αὐτὸ θὰ τὴν κάνη νὰ σωπάση...

— Ἀδύνατον! φώναξε ὁ σύζυγός της. Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα, εἰδοποίησα τὸν μανδαρῖνο ὅτι ἡ κόρη μου πεθαίνει ἀπὸ τὴν πεῖνα γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν μνηστῆρα της στὸν θάνατο... Ὅταν λοιπὸν θὰ φτάση ἡ ἀγωνία τῶν τελευταίων της στιγμῶν, ὁ μανδαρῖνος θὰ ἔρθῃ νὰ κάψη ἀρώματα καὶ νὰ κάνη σπονδὲς μπρὸς στὸ κρεββάτι της... Θὰ τὴν χαιρετήση τρεῖς φορές... Τί δόξα γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὸ σπίτι μας!... Μὰ ἂν ἀντιληφθεῖ ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς ἡ κόρη μας πῆρε ναρκωτικὸ γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται τὸ μαρτύριό της, σίγουρα ὁ ἅγιος αὐτὸς ἄνθρωπος θ' ἀρνηθῆ νὰ τὴν τιμήση...

***

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

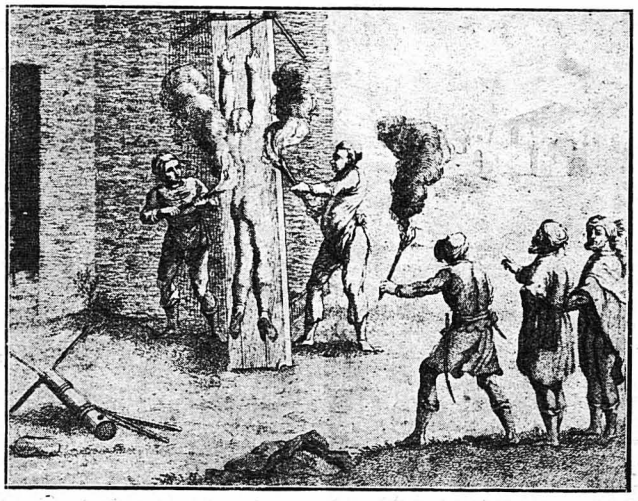

Τὸ κάψιμο τοῦ κορμιοῦ μὲ ἀναμμένους δαυλούς!
(Παληά, σπανιωτάτη γκραβούρα. Ἐξ αὐτῶν θὰ δημοσιεύσῃ τὸ «Μπουκέτο» ὁλόκληρη σειρά).

Μιὰ μέρα πέρασε ἀκόμα, ἡ ἑβδόμη... Τὸ πρωῒ τῆς ὀγδόης ἡμέρας, ὁ διπλωματοῦχος κ. Βάνγκ σηκώθηκε κι' ἀφοῦ κάτισε τὸ ὄπιό του, πῆγε κι' ἀφογκράστηκε κάτω στὴν αὐλή.

Μὰ κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἡ κόρη του.

Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα κι' εἶδε τὴ μικροῦλα σωριασμένη ἀπάνω στὸ κρεββάτι της, ἀναίσθητη καὶ χλωμὴ σὰν πεθαμένη...

Ὁ σφυγμός της χτυποῦσε ἀκόμα, μὰ πολὺ ἀδύνατα... Φαινόταν πὼς θὰ ζοῦσε τρεῖς-τέσσερες ὧρες τὸ πολύ... Εἶχε φτάσει πειὰ ἡ μεγάλη στιγμή...

Ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάση οὔτε λεπτό, ἔτρεξε κι' εἰδοποίησε στὸ δικαστήριο τὸν μανδαρῖνο.

Ἔπειτα μετέφερε τὴν ἑτοιμοθάνατη κόρη του μέσα στὴν αἴθουσα τῶν δεξιώσεων καὶ τὴν ἐκάθησε στὴν πολυτελέστερη πολυθρόνα τοῦ σπιτιοῦ των. Μὰ ἐπειδὴ σωριαζόταν κάτω, τὴν ἔδεσε ἀπὸ τὸ στῆθος στὴ ράχη τῆς ἕδρας μὲ χρυσὲς κλωστές. Κατόπιν τοποθέτησε μπροστά της ἕνα λιβανιστῆρι γεμᾶτο πολύτιμα ἀρώματα... Ἐκείνη οὔτε ἔβλεπε, οὔτε ἄκουγε τίποτε, μὰ ἀνέπνεε ἀκόμα, σβυσμένα κι' ἀργά...

Μόλις ἡ ἄρρωστη μητέρα της, τὴν ὁποία ὁ σύζυγός της σήκωσε ἐπίτηδες ἀπ' τὸ κρεββάτι της, μπῆκε μέσα στὴ σάλα κι' εἶδε αὐτὸ τὸ θέαμα, ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ὀδύνης.

Τότε ὁ κύριος Βάνγκ, πλησιάζοντάς την, τῆς εἶπε μὲ τόνο αὐστηρό:

— Πῶς τολμᾶς καὶ κλαῖς, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κύριος μανδαρῖνος πρόκειται ναρθῆ ἐδῶ καὶ νὰ κάψη ἀρώματα;... Τέτοια τιμὴ ἔχει παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια νὰ γίνη στὸ σπίτι μας... Φῦγε ἀπὸ δῶ.

Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ μανδαρῖνος. Ἡ ἐκλαμπρότης του μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα, ἔκαψε ἀρώματα, ἔκανε σπονδὲς κι' ὕστερα χαιρέτησε τὴν ἑτοιμοθάνατη...

Κατόπιν ὁ μανδαρῖνος ἤπιε τὸ τσάϊ του σ' ἕνα διπλανὸ διαμέρισμα. Στὸ μεταξὺ ὁ κ. Βάνγκ ἦταν τόσο πολυάσχολος, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ προσέξη ὅτι ἡ κόρη του ξεψύχησε...

Τόσο τὸ καλύτερο ἄλλωστε!...

Ὅλα εἶχαν πειὰ κανονιστεῖ... Ὁ μανδαρῖνος τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ κολλήση στὸ σπίτι του τὴν ἐπιγραφή: «ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΙΜΗΜΕΝΗ», εἶχε συμπεριλάβει τὴν κόρη του στὶς μάρτυρες τῆς συζυγικῆς πίστεως κι' εἶχε διατάξει τὴ λατρεία της σ' ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς ἐπαρχίας...

— Τί δόξα καὶ τί τιμὴ γιὰ μᾶς, ἔλεγαν ὁ πατέρας της κι' ὁ θεῖος της... Τί τιμή!... Τώρα θὰ μιλοῦνε γιὰ μᾶς παντοῦ... Τί δόξα!...

Μὰ τοὺς διέκοψε ἔξαφνα ἕνας θόρυβος φωνῶν ποὺ ἔφτανε ἀπ' τὰ ἐσωτερικὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ... Καὶ συγχρόνως μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια εἰσώρμησε μέσα στὴ σάλα, φωνάζοντας:

— Κύριε Βάνγκ!... Τρέξτε γρήγορα!... Ἡ γυναῖκα σας πέθανε ἀπ' τὸν σπαραγμό της...

ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ἀκολούθησε λυτημένη τὸν παληατζῆ, σέρνοντας μαζύ της τὸ καροτσάκι. Ἔννοιωθε τὶς ξύλινες ρόδες του νὰ κυλᾶνε πάνω στὴν καρδιά της, αὐλακώνοντάς την βαθειά...

— Πόσα θέλεις; τὴν ξαναρώτησε ὁ παληατζῆς ἀνυπόμονα, ὅταν φτάσανε μπροστὰ στὸ μαγαζί του.

Ἐκείνη, χωρὶς ν' ἀπαντήση τίποτε, ἄπλωσε τὸ χέρι κι' ἅρπαξε τὰ λεπτὰ ποὺ τῆς ἔδινε, σφίγγοντας συγχρόνως τὸ χεροῦλι τοῦ μικροῦ ἁμαξιοῦ. Ὁ παληατζῆς ὅμως τὸ τράβηξε μέσα στὸ μαγαζί του καὶ τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα.

Ἡ φτωχὴ κοπέλλα ἔτρεξε ἀμέσως, ἀγόρασε λίγο ψωμὶ κι' ἄρχισε νὰ τρώη ἀχόρταγα... Δυὸ δάκρυα λάμπανε στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν της...

Κι' ἔξαφνα εἶδε ἐν' ἀμάξι νὰ περνάη μπροστά της... Μέσα καθόταν Ἐκεῖνος... Μόλις τὸν εἶδε, πέταξε τὸ ψωμὶ κι' ἔβγαλε ἕνα οὔρλιασμα, μιὰ νότα στριγγὴ καὶ παρατεταμένη, ποὺ ξέσκιζε τὴν καρδιά. Ἔπειτα ξαπλώθηκε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου κι' ἀπόμεινε ἀκίνητη... νεκρή!...

Ἡ μουσικὴ τῆς πείνας εἶχε τελειώσει...